

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 405/2018-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. júla 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED], vo veci namietaného porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 26/2018 a jeho uznesením z 23. apríla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky na jej prerokovanie.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 21. júna 2018 doručené podanie [REDACTED], [REDACTED], t. č. [REDACTED]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Sťažnosť*“, ktoré ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s namietaným porušením čl. 2 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Martin (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp 26/2018 a jeho uznesením z 23. apríla 2018 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 19. júna 2018.

Zo sťažnosti vyplýva, že 22. mája 2018 bolo sťažovateľovi doručené uznesenie okresného súdu č. k. 1 Pp 26/2018-34 z 23. apríla 2018, ktorým bol zamietnutý jeho návrh na podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody. Podľa názoru sťažovateľa napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho ústavou a dohovorom garantovaných práv, a to z nasledujúcich dôvodov:

1. Prokurátor v priebehu konania poukazoval iba na to, že sa proti sťažovateľovi vedú aj ďalšie trestné stíhania, pričom okresný súd si osvojil túto argumentáciu, hoci ide o trestné činy „staršieho“ dáta (spred siedmich rokov), ako je skutok, za ktorý bol odsúdený.

2. Okresný súd vytýkal sťažovateľovi nekritický postoj k skutku, za ktorý bol odsúdený, a prehlasovanie o tom, že je nevinný.

3. Sťažovateľ formuluje výhrady aj k tomu, že mu okresný súd vyčítal, že pred výkonom trestu bol dobrovoľne nezamestnaný, hoci nikdy nebol evidovaný na úrade práce a nikdy nebol ani poberateľom príspevku v nezamestnanosti či sociálnych dávok. V tejto súvislosti zdokladoval, že u kamaráta má zabezpečené bývanie, motorové vozidlo, finančné prostriedky a materiálne zabezpečenie potrebné na ďalšiu prácu alebo podnikanie.

4. Okresný súd mu vytkol, že vo výkone trestu mu neboli udelené disciplinárne odmeny, hoci tieto možno získať iba za prácu, z ktorej bol zo zdravotných dôvodov vyradený.

5. Sťažovateľ má výhrady aj k tomu, že sa u neho konštatoval stredný stupeň zlyhania, a to jednak preto, že sa cíti byť nevinný, ale tiež preto, že pred výkonom trestu bol nezamestnaný.

Okresný súd v napadnutom uznesení poukázal na to, že koniec výkonu trestu nastane až 23. júla 2019, a sťažovateľovi by sa teda muselo odpustiť 15 mesiacov trestu po odpykaní 33 mesiacov.

Sťažovateľ je presvedčený, že okresný súd rozhodol v jeho veci v rozpore s tým, ako rozhodol v niektorých iných prípadoch za obdobných okolností, ktoré sčasti aj konkrétne označuje.

Sťažovateľ požaduje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Okresný súd v Martine v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Pp/26/2018-34 porušil moje ústavné právo zakotvené v čl. 2 ods. 2 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, v spojení sa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

Pri príprave predbežného prerokovania sťažnosti ústavný súd zistil, že sťažovateľ podal proti uzneseniu okresného súdu č. k. 1 Pp 26/2018-34 z 23. apríla 2018 sťažnosť, o ktorej rozhodol Krajský súd v Žiline (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 3 Tos 34/2018 zo 14. júna 2018, ktorým jeho sťažnosť zamietol.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších

predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Sťažovateľ sa svojou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v spojení s porušením čl. 2 ods. 2 ústavy napadnutým uznesením okresného súdu, ako aj postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu.

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť (a aj domáhal) využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy

pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať sťažnosť (čo podľa zistenia ústavného súdu aj urobil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o sťažnosti sťažovateľa vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. júla 2018